

He estat jo

Són les vuit i sé que en un tancar i obrir d'ulls entraràs per la porta com cada dia i et convertiràs en el meu pitjor malson. Un malson etern, asfixiant i humiliant però, per primer cop, finit. Avui decideixo que seran els meus somnis arrabassats els qui manin, que seran les meves cames les qui em portin a pujar per les estretes escales que duen fins a les golfes. Allà, envoltada de foscor, trobo consol en l'olor de fusta que m'envolta i en l'efímer silenci que m'espera dins l'armari, que aquesta nit em farà de niu. És l'hora, sento un cop de porta i escolto amb atenció la teva lluita amb les claus i el pany. És aquí quan m'adono que no he escollit un bon dia per començar a volar. Sé que ja has entrat a casa perquè no puc evitar que un calfred em recorri de dalt a baix. I silenci. Aquest deixa de ser reconfortant per passar a ser terriblement inquietant. No sento res. Absolutament res. I, de sobte, una melodia sembla inundar tota la casa amb una falsa calma esfereïdora. La cançó comença: "*We'll meet again, don't know where, don't know when*". El pit se'm contrau, però tot i així encara permet que em sorprengui una vegada més la teva crueltat. Saps que estic aquí, saps que estic escoltant i saps que sé que em dediques cada una d'aquestes paraules cantades per Vera Lynn. M'agafo les mans i faig força fins que noto que els meus artells emblanquits s'encenen i les ungles em foraden la pell de les mans. La música no para. Deixo caure el cap enrere i sona un cop sec contra el rerefons de l'armari. La música no para. Em mossego els llavis fins a notar el ferro roent baixar per la meva tràquea. La música no para. I, sense previ avís, un cruixit et delata i sé que acabes de pujar el primer esglaó. Un si menor. Puges el segon. Un do major. Arriba el tercer i el quart i el cinquè i sento que els martells del piano

s'han traslladat dins el meu pit i que seran els batecs del meu cor els que em delataran, pecant d'imprudents. Ja has acabat de pujar les escales i encara no t'has dignat a dir ni una sola paraula. Les meves mans s'alcen fins a quedar sobre els meus llavis, reprimint un xisclet quan sento que la porta s'obre. No respiro. Tanco els ulls amb força i és llavors quan sento el so dels cascavells del mòbil del bressol. No has entrat a les golfes, ni a la nostra habitació, acabes d'entrar a un conte de fades amb una poma enverinada a la mà. La música m'impedeix sentir el que està passant. No aguanto més. Decideixo utilitzar-la com una aliada i m'atreveixo a sortir de l'armari resant perquè tu tampoc puguis adonar-te del que estic fent. Surto a poc a poc i, pas rere pas, arribo fins al monitor. M'assec i, en mirar la pantalla, et veig somrient, mirant directament a la càmera amb uns ulls desafiants i una mirada plena de satisfacció. Saps que t'estic veient de la mateixa manera que sabies que escoltaria els cascavells. Saps que et temo, saps que el teu somriure em congela i que la por em domina. Ho has sabut tot durant tota l'estona. T'odio, però a la vegada soc incapaç de reaccionar i els meus ulls segueixen obsessionats amb la pantalla del monitor. Apartes la mirada de la càmera i, per un instant, respiro alleugerida pensant que sortiràs de la seva habitació. Però no és així. Sense deixar de somriure, apropes les teves mans al bressol i permets que una d'elles acaroni el rostre de l'angelet que hi dorm. El que era una carícia ha deixat de ser-ho i ara són les teves ungles les que es passen per les seves galtes i van baixant fins a arribar al seu coll. Involuntàriament, em descobreixo recreant cada un dels teus moviments sobre el meu propi cos. Jo he arribat més lluny. Quan les meves ungles m'arriben al pit, a l'alçada d'un cor destrossat, m'alço amb determinació i miro el meu voltant. La llum de la lluna que es filtra per la finestra em permet veure que just al costat

de l'armari hi ha una ampolla de vidre. L'agafo sense fer soroll i em bec el que quedava a dins. Obro la porta de les golfes. Les mans em tremolen i les cames pràcticament no em sustenten. Arribo fins a l'habitació on estàs i ni et gires. Saps que estic aquí, perquè ho saps tot, però ni em mires. Sense pensar-m'ho dues vegades, amb el monitor a una mà i l'ampolla a l'altra, corro cap a tu. Cridant desoladament perquè t'odio, perquè no em reconec, perquè sé el que faré. Alço la mà amb força i, abans que el vidre impacti contra tu, la teva mà atrapa el meu canell al vol i l'abaixa. Cara a cara. Em mires fixament, tornes a somriure i em dius: "T'estimo". Em prens l'ampolla de la mà i l'estavelles contra la paret. Per primer cop en tota la nit, el soroll de la trencadissa eclipsa el de la música del tocadiscs. Em quedo hipnotitzada mirant el vidre esmicolat al terra. T'ajups i, sense escrúpols, agafes el tros més esmolat. Sang. Tanco els ulls. No puc respirar. Obro els ulls. Estàs al terra. Tu estàs al terra. És llavors quan m'adono que no tinc ni una sola gota de sang a sobre i que ets tu qui tens un vidre que travessa el teu pit. T'odio. M'has arrabassat l'últim que em quedava, l'oportunitat de sentir que era jo qui tenia el control, l'oportunitat de saber que la teva vida depenia de mi, l'oportunitat de prendre-te-la. Les llàgrimes em mullen el rostre quan, per última vegada, em mires i em dius: "Has estat tu". Tant de bo. Ara que he deixat de ser la teva presonera, he passat a ser esclava de la culpa, ja que encara que el vidre s'ha enfonsat amb la força de les teves mans i el desig de la teva ment retorçada, he estat jo qui ho ha provocat tot. He estat jo qui ha volgut aleshores quan tan sols havia de protegir la criatura del bressol. La miro, l'agafo amb tendresa, li faig un petó al front i li dic a cau d'orella l'única cosa de la que estic segura ara mateix: "He estat jo". La música para de sonar.

Lara Beltran